

Meditatie zondag 26-04-2020
Bijbellezing: Johannes 21:1-14

Broeders en zuster in Christus,

Het is een verrassende ontmoeting aan de zee van Tiberias tussen de opgestane Heere en zijn discipelen. De evangelist Johannes zegt tot drie keer toe dat Jezus Zich aan hen openbaart na Zijn opstanding. Hij onderstreept dat Jezus opnieuw aan Zijn discipelen verschijnt en onthult wie Hij als de opgestane Heiland is. Dat Hij de macht van het kwaad en de dood heeft overwonnen. Maar het begint ermee dat Hij de discipelen ontmoet als een Vreemdeling. Ze herkennen Jezus niet. Pas als Hij hen aanspreekt en zich bekendmaakt herkennen ze Hem.

Nadat Jezus hun was verschenen, was Hij weer uit hun midden verdwenen. Hij heeft Zich al enige tijd niet laten zien aan Zijn discipelen. Wat moeten ze nu tussen Pasen en Pinksteren. Het gewone leven vraagt weer hun aandacht. Maar intussen leeft in hun hart wel de vraag wat is nu precies onze roeping? Je proeft iets van verlegenheid, terwijl ze weten dat Jezus is opgestaan. Hun leven valt min of meer stil. Maar Petrus doorbreekt die stilte en zegt: ik ga vissen. Hij gaat aan het werk. Zes ander discipelen volgen zijn voorbeeld. Ze steken hun handen uit de mouwen. Dat kan helend zijn, vooral als een gebeurtenis je leven heeft ontregeld. Om dan weer iets te gaan doen. De discipelen pakken als vissers hun oude beroep weer op. Daarmee gaan ze echter terug naar vroeger. Maar kan dat eigenlijk wel? Terug naar vroeger?! Al zou je het al willen. Dat kan niemand van ons.

Dat ervaren de discipelen heel pijnlijk. Want hoe ze ook vissen hun netten blijven leeg. Ze vangen helemaal niets. Het loopt uit op een grote teleurstelling. Want in die nacht vingen ze niets. Het is een zinnetje om moedeloos van te worden. Ze hebben gezwoegd en geploeterd. Al hun spierkracht en energie verbruikt. Maar als ze dan na een nacht hard werken met lege handen staat, is de frustratie en teleurstelling van hun gezichten af te lezen. Er is niets veranderd. Blijkbaar kun je niet terug naar je oude bestaan.

En dan staat daar een onbekende man aan de oever van de zee van Tiberias en die vraagt hen: Lieve kinderen, hebt u niet iets voor bij het eten? Letterlijk staat er: Jullie hebben zeker niets voor bij het eten?! Hij verwacht niet veel van hen. Het antwoord laat ook niet lang op zich wachten. Teleurgesteld en kortaf

antwoorden de discipelen: Nee! Ze hebben niets gevangen en Hem niets aan te bieden.

Is dit ook voor ons niet herkenbaar? Je hebt Pasen gevierd. De Heilige Geest liet ons opnieuw de betekenis horen en zien van het kruis en de opstanding van de Heere Jezus voor ons leven nu en straks. Maar na Pasen pak je als dat kan, in de bijzondere tijd die we beleven, het gewone leven weer op. Je probeert je weg te vinden in deze tijd van sociale onthouding. Maar is er nu echt iets veranderd in ons leven na Pasen? Of ervaar je iets van een leegte van een geestelijke windstilte terwijl je levensscheepje vaart op de levenszee? Zeker, je gelooft dat Jezus leeft. Je ontvangt veel goede dingen van God de Schepper. Maar vanwege de breuk met onze Schepper stuiten we ook op tegenslag en moeite, op vergeefsheid en teleurstelling, op innerlijke leegte en onrust. En daardoor kan het zomaar zijn dat het geloof dat Jezus leeft nog niet echt doordringt in je bestaan. Je hart brandt niet vol liefde en blijdschap voor Hem. Wie herkent dat niet? Of je nu gewoon gemeentelid bent, ambtsdrager, kerkelijk werker of predikant zo'n geestelijk windstilte kan ons allemaal overkomen. Jezus leeft, dat is de grond waarop ik sta. Maar zo vaak ervaar ik dat niet en zie ik zo weinig van Pasen in mijzelf, in mijn gezin, in de gemeente en in de wereld. Deen alleen maar aan de vele gestorven mensen in de afgelopen week.

Wat kun je dan verlangen naar een nieuwe tijd. Naar Pinksteren. En dan staat daar die Vreemdeling aan de oever, die vraagt: heb je voor Mij een visje. Teleurgesteld en gefrustreerd moet je antwoorden: Nee, ik heb niets om u aan te bieden. Zo wordt je, door die vraag pijnlijk, maar ook heilzaam, ontdekt aan je eigen lege handen en armoede. En dat is wel confronterend moet ik u zeggen. Maar, hoe dwars het ook tegen onze beleving indruist, toch wil Jezus juist als wij geestelijke windstilte ervaren aanwezig zijn. Juist waar wij met lege handen staan, komt Hij ons zeer nabij.

Want Hij geeft de discipelen een advies: Werp het net aan de andere kant, aan de rechterkant, aan stuurboord uit en je zult vinden. En wat doen die ervaren vissers, die weten hoe je moet vissen? Laten ze die man aan de oever praten? Wat zou Hij weten van vistechiek? Nee, ze luisteren naar Hem. Ze gehoorzamen Hem nu Hij zegt: gooi het eens over en andere boeg. Zij werpen het net uit aan de andere kant en tot hun grote verrassing zit het net overvol met vis. Het aantal is 153. En dan lees ik dat Johannes, de discipel die Jezus liefhad tegen Petrus zegt: Het is de Heere! Opnieuw is het Johannes. Zoals hij ook op de eerste Paasdag als hij met Petrus naar het graf gaat als eerste ziet en gelooft, dat Jezus was opgestaan. Johannes heeft de gave om net iets sneller de dingen te doorzien en dan de anderen. Hij ontdekt dat die onbekende man aan de oever Jezus is. En in welke weg komt die ontdekking tot stand? Uiteindelijk door Jezus te vertrouwen op Zijn woord. En door de gigantische overvloed aan vis gaan Johannes' ogen open.

Het is de Heere! Hoort u de verwondering en de blijdschap in deze belijdenis. Verwondering en de blijdschap over de overvolle netten? Zeker, dat vast ook. Maar het is vooral de blijdschap en de verwondering dat je Jezus herkent en erkent als de levende Heere. Ik hoop dat wij ook iets van dat geheim kennen. Het is niet de blijdschap dat ik een flink salaris, een stevige bankrekening een mooi huis, een mooie auto, de nieuwste mobiel en weet ik wat ik allemaal nog heb. Het is niet de blijdschap en verwondering dat ik voedsel en kleding, liefde en geluk mag ontvangen. Maar het is de blijdschap dat ik Jezus ontmoet in mijn leven. De Heere, die het op alle terreinen van mijn leven voor het zeggen mag hebben. Dat ik Hem onvoorwaardelijk kan vertrouwen en mag gehoorzamen, zelfs als ik niets of weinig in handen heb. Hem te kennen dat is mijn grootste blijdschap en diepste geluk. Ik hoop echt dat we dat allemaal ontdekt hebben of nu zien. Misschien wel met vallen en opstaan. Dat al die welvaart die nu zo onder druk staat je niet echt gelukkig kan maken. Maar dat je de Heere Jezus mag kennen. Dat je door Hem intens gekend en bemind wordt. Dat je bij Hem moet zijn juist ook in tijden van geestelijke windstilte. Daarom staat Hij daar aan de oever van ons leven

De discipelen kenden Hem al en toch komt Hij opnieuw binnen in hun leven. Is dat niet iets van geloofsgroei? Dat je Jezus al kent, dat het Pasen is geworden. Maar dat Hij steeds weer opnieuw je bestaan binnenkomt. Ons een vraag stelt en een opdracht geeft. Maar komt Hij in je leven dan besef je ook steeds meer dat je vanuit jezelf Hem niets aan te bieden hebt en dus ook 'nee' moet zeggen. Dat je afhankelijk en kwetsbaar bent, zoals we dat zeggen in deze coronatijd. Wat zijn we broze en kwetsbare mensen. We hebben eigenlijk niets in eigen hand, laat staan dat we controle hebben over ons bestaan. We proberen dat wel. Soms heel krampachtig. Maar nee, we hebben echt ons leven niet in eigen hand. Dat wist u vast ook al voor het coronavirus uitbraak?! Alleen, nu ervaren we het ook. Wellicht voel je leeg, ook geestelijk en teleurgesteld. En als je denkt aan je gezin, je bedrijf of je baan maalt het door je hoofd: wat zal de dag van morgen mij brengen. En nu staat Jezus op deze zondag, op de dag van Zijn opstanding aan de oever van ons leven. Hij weet waar Hij zijn moet op het goede moment. Hij zegt: gooi het net uit aan de andere kant van het schip. Bemoedigend is dat! Want juist op de zondag, mogen wij bij een open Bijbel, maar ook door te zingen en te bidden veel van Jezus verwachten. En Hij laat ons nooit weggaan met lege handen. Ook al zitten we nu thuis.

Pasen! Het is het moment om het in je leven over een andere boeg te gooien. Dan besef je hoe kwetsbaar en afhankelijk je bent, maar ook dat je er zo vaak naast zit. Want gehoorzaam je de Heere

Jezus. Gooi je het echt over en andere boeg in je leven dan sta je niet zelf meer in het middelpunt. Maar draait het in alles om Jezus. Dan ben je niet langer zelf degene die de regie in handen heeft maar durf je dingen in je leven los te laten. Dan ga je niet autonoom, maar afhankelijk van Hem je weg door het leven. Zo kom je tot je bestemming in en door Hem.

Hoe concreet is dat leven waarin je het over een ander boeg gooit dan in het licht van de tijd waarin we nu leven? Ik denk dan aan onze ouderen die achter de gesloten deuren zitten van verpleeghuizen en zorgcentra. Gooi het eens over een andere boeg door ze te bemoedigen met een groet via Radio A10 of een kaartje en een telefoontje. Dat kan zo goed doen.

Nog iets anders. Merkt u het ook dat we in deze coronatijd gemiddeld iets vriendelijker naar elkaar zijn. Hoewel soms maken mensen wellicht uit angst of onmacht ook ruzie of reageren boos op straat, in de supermarkt en wellicht ook thuis. Wat doe je dan? Reageer je dan boos terug? Dat is vaak wel, bewust of onbewust, waartoe je geneigd bent, toch?! Maar gooi het nu eens over een andere boeg: gewoon door boosheid met vriendelijkheid te beantwoorden. Het kan in Jezus' kracht. Hij staat daar achter! En de Heilige Geest ook, want vriendelijkheid is een vrucht van de Geest, die Hij graag in ons laat groeien.

Het goede zoeken voor de ander dat zit niet vanzelfsprekend in ons. Je mag het zoeken en vinden in de Heere Jezus. Want na Petrus komen ook de andere discipelen aan land. En dan zien ze op een kolenvuur brood en vis liggen. Dan blijkt dat Jezus al heeft, waar Hij hen om vroeg. Uiteindelijk heeft Hij onze gaven niet nodig en toch mogen we Hem dienen met de gaven die Hij Zelf gegeven heeft. We mogen ontvangen wat Hij geeft, maar ook meebrengen van wat we zelf hebben gevangen. Iets daarvan wordt ook zichtbaar in de gulle gaven die wij geven in collecte voor Hem en onze naaste als een teken van dankbaarheid. Zo vraagt Jezus of de discipelen ook hun gevangen vis op het kolenvuur leggen.

Samen zitten ze rondom Jezus. Het is net als vroeger, ja en toch anders. De spanning is immers voelbaar. Want niemand durft Hem te vragen: Wie bent U? want ze wisten dat het Jezus was. Het is zo wonderlijk, maar ook zo heel anders. Misschien voelt u dit wel mee. Je hebt de Heiland ontmoet in je leven. Hij kwam met Zijn vergeving en vrede in je bestaan. Het vertrouwen in Hem groeide, maar soms is er die aanvechting en aarzeling. Zo'n moment dat je denkt Heere bent U het echt die mij aanraakte door Uw Woord en Geest? Bent U ook voor mij de levende Heere? Als er zulke vragen leven in je hart, kijk dan nog eens naar Jezus die aan de maaltijd zit met Zijn leerlingen. Daar aan die maaltijd worden ze ervan overtuigd dat Hij het werkelijk is. Het doet me denken aan de viering van het Avondmaal. Dat je samen aan tafel gaat. En wat kun je daar naar verlangen juist nu de kerk leeg is en u en jij thuis zit. Intens verlangen naar het moment dat we weer samenkomen rond Woord en sacrament. Om versterkt te worden in ons aangevochten geloof door tekenen van brood en wijn die wij van Hem ontvangen. Waarin Hij ons ervan verzekert, dat Hij ons hartelijk liefheeft. Ja in de ontmoeting met Hem aan Zijn tafel weet ik het weer. Het is de Heere! Mijn Heere en Heiland die mijn leven vult met Zijn liefde en genade. Amen